

Antal Personer, og at man burde benytte sig af dette Middel. Landstinget var imidlertid ikke villigt til at forlade sit Standpunkt, og jeg ansaa det derfor for nødvendigt at underkaste Sagen en yderligere og mere indgaaende Drøftelse i en Kommission.

Venstres ærede Ordfører, det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen), har paapeget, at det har taget lang Tid at komme igennem Overvejelserne, siden Forslaget var fremme i 1915, og det er jo ogsaa rigtigt. Dels har Kommissionens Arbejde taget nogen Tid og dels de paafølgende Overvejelser i Ministeriet, men jeg vil gøre opmærksom paa, at samtidig er jo ogsaa Bestemmelserne udvidede til at omfatte Erstatning for Skade paa Personer, idet jeg fandt det rimeligt, at man, naar man nu skulde til at gennemdrøfte denne Sag, da ogsaa drog Nytte af de Erfaringer, som var indvundne — senest ved Bramminge-Kommissionens Virksomhed.

Det ærede Medlem fra Nykøbing (Valdemar Olsen) forbeholdt sig sin Stilling til Lovforslagets Enkeltheder og tænkte der navnlig paa de Erstatningsbeløb, som foreslaas. Han vilde ikke mene, at noget af de Tal, som her er anførte, skulde staa fast i den Forstand, at der ikke kunde forhandles om dem. Jeg er selvfølgelig enig med det ærede Medlem deri, de foreslaaede Tal er vilkaarlige, men dog har de ikke ringe Forbindelse med Ulykkesforsikringsreglerne, som danner Udgangspunktet for dem.

Det ærede 6te Medlem for Københavns Amt (Axel Møller) kom ind paa en temmelig udførlig Omtale af disse Erstatningsregler. Han fandt, at det vel kunde være rigtigt at have faste Rammer for Erstatningen, men fandt Beløbene i de enkelte Tilfælde for smaa. Ja, det er muligt, de er for smaa, og jeg er villig til i Overensstemmelse med, hvad jeg har udtalt overfor det ærede Medlem fra Nykøbing, ogsaa at forhandle om en eventuel Forhøjelse af disse Beløb. Det, der er mig magtpaaliggende i denne Forbindelse, er, at Beløbene i det hele taget er Genstand for Begrænsning, fordi det forekommer mig urimeligt, at Staten eller en Privatbane maaske kom til at udrede en Erstatning paa mange Hundredetusinde Kroner, hvis det virkelig skulde hænde — jeg indrømmer, at Sandsynligheden ikke er saa overmaade stor —, at der kom en saadan Person til Skade, som vilde kræve saa stor en Erstatning, idet man i et saa-

dant Tilfælde maa gaa ud fra, at der er en ganske betydelig Formue til Stede, saaledes at der ikke for de efterladtes Skyld af humane Grunde kunde være Aarsag til at yde Erstatning. Hvis vedkommende selv har anset det fornødent, at han i Tilfælde af ulykkelig Død kunde skaffe sine efterladte en Erstatning, har han jo haft den Udvej at lade sig forsikre. Der er altsaa efter min Mening ikke paa dette Omraade nogen Uklarhed i Lovforslagets Bestemmelser, saaledes som det ærede Medlem mente. Det forekommer mig at fremgaa temmelig klart af Loven, at dette, hvorvidt en Person er forsikret eller ikke, er ganske uden Betydning for den Erstatning, som tilkendes ham; det er kun Hensigten her i Loven at sige, at hvis en Person, som kommer til Skade, er ulykkes- eller livsforsikret, saa skal Forsikringselskabet ikke kunne gøre Regres gældende imod Staten. Det er den eneste Hensigt med Bemærkningen. Der staar ikke noget, hvoraf man kunde slutte, at det skulde paavirke Jernbanens Erstatningspligt overfor vedkommende.

Dernæst mente det ærede Medlem, at det var et Tilbageskridt, naar det i Lovforslaget foreslaas, at Erstatningernes Størrelse skal fastsættes af en Kommission, hvis Afgørelse ikke kan indankes for Domstolene. Jeg vil i den Anledning gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Kommissionen er jo selv en Domstol, en Domstol med en med dette Tilfælde for Øje foreskrevet Sammensætning. Det forekommer mig, at netop denne Domstol bedre end nogen almindelig Domstol vil være i Stand til at afgive det rigtige Skøn her, og det vil ubetinget være af stor praktisk Betydning, at det fra begge Sider vides, at de Afgørelser er endelige, som træffes af Kommissionen, der skal føre Forhandlingerne med de tilskadekomne eller, hvis vedkommende er død, da med de efterladte.

Det ærede Medlem spurgte endvidere om den Fritagelse for Ansvar, som i Lovforslagets § 7 er hjemlet Jernbanen, naar de skadelidte Genstande er anbragte paa deres nuværende Plads efter Banens Anlæg, ogsaa skulde gælde, naar Banen af andre Grunde blev erstatningspligtig overfor vedkommende. Men det er netop det, som er gjort gældende i Motiverne til denne Paragraf, at der her kun er Tale om den Erstatning, som Jernbanen skal udrede paa Grund af den Skade, som forårsages ved Jernbanedriften. Den Skade,